яккаву ягона ва бениёзу бехочатам ва Ман зоти "Лам ялид ва лам юлад ва лам якуллаху куфуван ахад" хастам».

Поёни сураи "Ихлос". Ва лиллохил хамд.

Сураи Фалақ

113-уми сураи Қуръон буда, дар Маккаи мукаррама нозил шуда, аз 5 оят иборат аст.

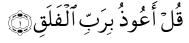
Дар ин сураи "Фалақ" Худованди меҳрубон барои мардуме, ки ба суйи У паноҳ мебаранд, ҳимояи худашро эълон доштааст. Ҳимояи Уҳамеша бехавфӣ, осудагӣ ва оромиро таъмин менамояд. Парвардигор меҳрубону ғамхори он мардумест, ки У таъолоро бо дуъо ёд мекунанд ва худро дар паноҳи У мегиранд.

Бинобар ин сураи "Фалақ" навъи саҳеҳу махсуси паноҳ бурдани мардумро аз бадии кулли махлуқоти зиёнрасон ба ҳимояи Раҳмон таълим додааст. Аз он ҷумла, аз бадии шаб, ҳар вақто торик шаваду фоҷирону бадкорон аз маконҳояшон берун омада, парешон шаванд ва бар нафсҳо тарсу ваҳшат ҳукмфармо шавад.

Дар хотимаи сура бошад ба Аллоҳ паноҳ бурданро аз бадии кулли соҳирону ҳасадхӯрандагон ва инчунин аз кулли бадиҳое, ки дар олам арзи вуҷуд доранд, баён сохтааст. Ин сура яке аз он ду сура аст, ки Расулуллоҳ (с) доимо худашонро ба он даму нафас менамуданд. Ин буд назаре ба муҳаддимаи сураи "Фалаҳ".

بِسْمِ ٱللهِ ٱلمرحمَنِ ٱلمرحيم

Бисмиллаҳи-р-Раҳ҅мани-р-Раҳ҅им
Огоз мекунам ба номи Худованде ки беандоза меҳрубону
бениҳоят бораҳм аст.

Қул аъузу би-Рабби-л-фалақ.1.

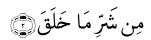
1. Бигў (эй Муҳаммад): «Паноҳ мебарам ба Парвардигори субҳ Аллоҳтаъоло ба ҳабиби Худ (с) фармудааст, ки эй Расули Ман (с), ҳар вақто ки туро паноҳгоҳу муолича лозим шавад, бигӯ, паноҳ мебарам ба Парвардигори субҳ, чунон субҳе, ки бо амру фармону итоати Парвардигори худ пардаи торикии шабро медараду зоҳир мегардад.

Дар маънои калимаи "Фалақ" фикри бисёреро баён кардаанд. Аммо қавли саҳеҳ бар ин аст, ки "фалақ" субҳ аст. Барои ихтисор шудани суҳан якчанд ривоятҳоро, иншоаллоҳ, ин чо зикр мекунем.

- 1. (Фалақ) хонаест дар Чаҳаннам, чун ҳар вақто дари он кушода шавад, аз шиддати гармии хона тамоми аҳли нор ба доду фарёд медароянд.
 - 2. Ё чохест дар Чаханнам сарпушида.
- 3. Ё ишорат аст ба суйи Қодири мутаъол, яъне Зоте, ки бо дур кардани зулмоти сахт қодир аст. У ба дур кардани хавфу хатар аз касоне, ки аз чивори рахмати У панох мечуянд, низ қодир аст.

Баъзе аз муфассирин дар шарҳи мазмуни ояти мазкур чунин фармудаанд: "Аз байни ҳамаи махлуқот хос гардонидани субҳ ва паноҳ чустан ба Парвардигори субҳ барои он аст, ки одатан баъди торикии сахт равшании субҳ оҳиста-оҳиста пайдо мешавад. Инчо ишоратест ба тартиби омадани хурсандиҳо баъди кашидани ғаму андӯҳ, омадани ҳолати оромӣ баъди хавфу хатар ва интизории дуру дароз ва ғайра".

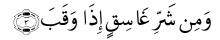
Чуноне ки дар сураи "Зуҳо" ишора шуд, "тулуъи субҳ" ҳам ишорат аст ва ҳам башорат. Инсон набояд дар мушкилоти худ дилшикаста шавад, балки доимо дар дуъою дар паноҳ ҷустан аз Парвардигор бошад, зеро мерасад вақте ки Аллоҳтаъоло ба ӯ кушоиш ато фармояд.

Мин шарри ма халақ. 2.

2. аз бадии (тамоми)-он чи ки (Худо) халқ кардааст -

Аллоҳтаъоло ба ҳабиби Худ (с) фармудааст, ки аз шарри ҳамиъи махлуқоти зарардиҳанда, ки онҳоро ҳам Худованд барои ҳикмате халқ намудааст, ба Холиқи онҳо паноҳ бибар. Зеро Ӯ таъоло чунон Зотест, ки туро дар назди худ мақому паноҳгоҳ медиҳад! Инчунин:..

Ва мин шарри госиқин иза вақаб. 3.

3. ва аз бадии шаб, хар вакто ки торик шавад -

Дар ин оят амру фармони Аллоҳтаъоло бар Пайғамбари Худ (c) расидааст, ки аз бадии шаб, ҳар вақто ки маҳтоб ғоиб ва торикӣ ба дунё ҳукмфармо шавад, маҳлуқоти зараррасон мисли 874

даррандагон, хазандагон, чинон, дузду ғоротгарон дар ҳаракат шаванд, ту, эй Ҳабиби Ман (с), аз ин ҳолатҳо дар ҳазар шуда, аз шарру зиёни онҳо аз чавори Раҳмати Парвардигори хеш паноҳ талаб намо, на аз ғайри Ӯ. Инчунин:..

Ва мин шарри-н-наффасати фи-л-ъуқад. 4.

4. ва аз бадии занони нафасзананда (чодугар) дар гиреххо -

Дар ин оят Аллоҳтаъоло фармудааст, ки аз бадии занҳои сеҳргар, ки риштаҳоро гиреҳ мекунанду дар он гиреҳҳо нафасу дам меандозанд, то ки бандаҳои Худоро зарар расонанд ё зану шавҳарро аз ҳам ҷудо созанд, ё алоҳаи зану шавҳарро банданд, ба Парвадигори худ паноҳ бар. Сеҳри соҳирон, чуноне ки дар ояти 102-юми сураи "Баҳара" гузашт, ба инсон таъсир дорад.

Ва мин шарри ҳасидин иза ҳасад. 5.

5. ва аз бадии хасудон, хар вакто ки хасад баранд».

Ва, эй Муҳаммад (c) паноҳ бар ба сӯйи Парвардигори хеш аз шарри ҳасадхӯрандагон (мисли Лабид ибни Аъсам) Дар ривояте омадааст, ки Лабиди яҳуд бо ҳамроҳии духтаронаш ба воситаи як хизматгор якчанд дандонаи шона ва мӯйи сари Он ҳазрат (c)-ро пайдо намуда, дар ресмоне 11 гиреҳ андохта, дар ҳар гиреҳе сӯзан, дандонае аз шона ва мӯи он ҳазрат ниҳода, дам андохта, чоду намуда, онро дар зери санге дар як чоҳ пинҳон намуданд. Ба ривояте ҳазрати Расули Акрам (c) то муддати 6 моҳ назди модарҳоямон рафта натавонистанд.

Баъди 6 моҳ Худованд он сеҳргар, сеҳр ва ҷойи онҳоро ба воситаи малоик ба Расули Худ (с) дар хобаш нишон дод. Он ҳазрат (с) ба ёронаш фармуд ва он ресмонро оварданд. Худованд ҳабибаш (с)-ро ба хондани ин ду сураи муборака амр намуд. ҳангоме, ки ҳар як оятеро аз ин сураҳо мехонд, яке аз он гиреҳҳо кушода мешуд ва Расули Худо (с) дар худаш як сабукие ҳис мекард. Чун ҳамаи оятҳои ин ду сура хонда шуд, ҳамаи он гиреҳҳо кушода шуд. Он ҳазрат (с) аз ҷояшон бархостанд, мисли ин ки аз банд озод шуда бошанд. Ба ҳамин мазмун дигар ривоятҳои дароз ҳам ҳаст, лекин мо ин ҷо мухтасарашро овардем.

Инчунин паноҳ талаб кун ба сӯйи Парвардигори худ аз захми чашм, чунки он асар мекунад. Дар таъсири захми чашм шак ва шубҳае нест.

Хулоса: ҳасад - бадтарин сифатҳои инсон аст, зеро бухлу туғёнро ба миён меорад. Инсон набояд ҳасад барад, балки аз Худо талаб кунад, ки мисли неъматҳои ба касе додааш, бар ӯ низ ато кунад.

Аввалин бадкориҳои ҳаёти олам низ аз ҳасад сар шудааст. Ба ёд оред қиссаи Ҳобилу Қобилро ё ҳазрати Одаму шайтони лаъинро. Шайтон бар Одам (а.с.) ҳасад кард, рондаи даргоҳи Илоҳӣ шуд. Аз ин рӯ, аз ин хулқи бад - "ҳасадбарӣ", ки бар сари ҷамъияти инсон оқибатҳои нохуш меорад, ба куллӣ даст кашидан лозим аст. Ҳасад бурда, "оҳу-воҳ" кашидан нодуруст аст. Ба ҷойи ин "Мошоаллоҳ" гӯед, чашматон ба касе ё чизе таъсир намекунад.

Поёни сураи "Фалақ". Ва лиллохил хамд.

114-уми сураи Қуръон буда, дар Маккаи мукаррама нозил шуда, аз 6 оят иборат аст.

Ин сураи муборак паноҳ гирифтану паноҳ бурданро ба Раббул Арбоб аз шарри душманони сарсахт, мисли Иблису ёрдамчиҳои ӯ чӣ аз инс бошад ё аз ҷин, ки онҳо васвасаю иғво байни мардум меандозанд, таълим медиҳаду баён месозад.

Худованди мутаъол Қуръон ИН китоби бузурги азимушшаънро бо сураи "Фотиха" ибтидо карда, бо муъовазатайн (ду сураи панохчуй) хатм бахшид. Дар ин чо хусни ибтидо ва хусни хотима як чо чунон чамъ шуданд, ки дар хусну чамол беназир аст ва ин дастуру таълими Қуръон бар мост. Бояд инсон дар ҳар коре бо ёрдам ва мадади Худои таъоло шуруть кунад ва дар хама вакт дар чустучуй панохгох аз Худованди карим бошад. Куръони азизу карим ин дарсро бар мо меомузонад. Шояд аз ин сабаб дар аввали Қуръони карим сураи "Фотиҳа" ва дар охири ӯ ин ду сураеро, ки панохбариро бар мо таълим медиханд, чой дода шудааст.